

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 83.972 van 9 december 1999  
in de zaak A. 64.527/VII-19.308.**

In zake : XXX,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat W. MERTENS,  
kantoor houdende te ANTWERPEN,  
Britselei 76

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door  
de Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van  
Nigeriaanse nationaliteit, op 14 juli 1995 heeft  
ingediend om de vernietiging te vorderen van de  
beslissing van 23 mei 1995 van de Vaste  
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste  
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als  
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories  
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur  
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 14 mei 1998  
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van  
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag  
aan partijen en gezien de laatste memorie van de  
verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 13 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 oktober 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

Overwegende dat verzoeker, van Nigeriaanse nationaliteit, op 7 april 1992 in België aankomt en de volgende dag de status van vluchteling aanvraagt; dat deze aanvraag door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 maart 1993 als volgt wordt verworpen :

"Hij verklaart sinds 1987 journalist te zijn bij de 'Star Printing and Publishing Company'. Op 15 januari 1992 werd hij benaderd door twee vroegere vrienden, nu militairen, die hem vroegen een radioboodschap te schrijven aan de hand van door hem geleverde informatie. Het bleek om een revolutionaire tekst te gaan die zou worden gebruikt bij een staatsgreep, en handelde over de volgende onderwerpen : de onwil van de president de macht uit handen te geven, zijn positie in een internationale drug- en misdaadkartel, en de geheime martelingen van christenen in Kano. Betrokkene stemde toe, in de overtuiging dat dit van hem een bekend en gevierd journalist zou kunnen maken. Een week later gaf hij de tekst aan de militairen, en hield een exemplaar ervan voor

zichzelf. Op 18 februari 1992 ontving hij evenwel een gecodeerde boodschap waarin hij vernam dat de staatsgreep in de kiem werd gesmoord. Hij dook meteen onder, tot hij met de hulp van drie vrienden op 15 maart 1992 aan boord kon gaan van een vrachtschip, dat hem op 7 april 1992 in België bracht.

Betrokkene beschikt over geen enkel officieel stuk ter staving van zijn identiteit of de gevolgde reisweg. Evenmin kan hij vermelden wat de naam of de nationaliteit was van het schip waarmee hij zou afgereisd zijn.

Bovendien bevat zijn relaas een aantal hiaten, waar hij zegt nog steeds over de informatie van de twee militairen te beschikken, doch deze niet wil divulgeren, net zo min als hij wil zeggen, wie hem aan boord van het schip hielp, of waaruit de gecodeerde boodschap precies bestond. Anderzijds wijst hij er in meerdere verklaringen op te hebben ingestemd met het opstellen van de subversieve tekst louter en alleen met het oog op journalistieke glorie en uit carrièrematige overwegingen. Uit zijn relaas blijkt temeer dat hij preventief zijn land heeft verlaten, zonder ooit objectieve aanwijzingen te hebben gekregen dat hij vervolgd zou worden om redenen in de zin van de Conventie van Genève.

Deze elementen, in combinatie met tegenstrijdige verklaringen inzake data en onderduikplaatsen, leiden ertoe dat de weinige stukken welke betrokkene voorlegt ter staving van zijn relaas, niet in aanmerking kunnen genomen worden.

Uit wat voorafgaat moet besloten worden dat betrokkene zijn land van herkomst heeft verlaten zonder een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven door art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.";

dat verzoeker tegen deze weigeringsbeslissing op 2 april 1993 beroep aantekent bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat bij beslissing van 14 april 1993 van de gemachtigde bijzitter van de Vaste Beroepscommissie de opschorting van de aangevochten beslissing toestaat; dat het beroep ten gronde een eerste maal behandeld wordt op de zitting van 7 mei 1993; dat na toezending door verzoekers raadsman van enkele bijkomende stukken de debatten worden heropend; dat op de zitting van 23 mei 1995 verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, andermaal wordt gehoord; dat dezelfde dag de Eerste

Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie de thans bestreden beslissing neemt, waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens wordt geweigerd; dat deze beslissing op volgende redengeving steunt :

"Overwegende dat appellant voorhoudt journalist te zijn geweest in zijn land van herkomst bij de regeringsgezinde "Star Printing and Publishing Company" in Enugu; dat hij op 15 januari 1992 benaderd werd door bevriende legerofficieren met de vraag een radiotoespraak te schrijven die zou worden voorgelezen na het welslagen van een staatsgreep; dat hij reeds op 16 januari 1992 deze speech kon afleveren aan zijn opdrachtgevers; dat hem op 18 februari 1992 via een gecodeerde boodschap werd gemeld dat de poging tot staatsgreep was uitgelekt; dat hij onderzoek en met behulp van enkele vrienden aan boord ging van een vrachtschip dat hem naar België bracht waar hij op 7 april 1992 aan wal ging;

Overwegende dat appellant zijn identiteit niet bewijst;

Dat hoewel hij daartoe ruimschoots de tijd had, hij geen stuk kan bijbrengen dat aantoonde dat hij als journalist bedrijvig is geweest;

Dat hij slechts een fotokopie kan voorleggen van een zogezegde brief van de 'Nigeria Union of Journalists'; dat aan deze kopie geen authenticiteit kan worden gehecht, mede gelet op de gebrekkige opmaak;

Overwegende dat appellant evenmin een begin van bewijs aangaande zijn reisweg bijbrengt; dat hij zelfs de naam of de nationaliteit van het schip dat hem naar België zou gebracht hebben, niet kent;

Overwegende dat appellants relaas ongeloofwaardig overkomt, dat hij op het Commissariaat-generaal (zie beslissing 19 maart 1993) stelde de hem gevraagde tekst een week na de opdracht te hebben overhandigd aan de twee militairen terwijl hij ter zitting voorhoudt deze tekst reeds na één dag te hebben afgegeven;

Dat hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt van het bestaan van de mislukte staatsgreep begin 1992;

Overwegende dat de brieven van 6 mei 1993 en van 21 mei 1993 van het advocatenkantoor 'NWALA NWANEGBO & Co' duidelijk een gesolliciteerd karakter vertonen;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van

Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking  
genomen";

## 2. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing op vier punten foutief gemotiveerd is :

"(...)

1. dat ten eerste ten onrechte wordt gesteld dat hij zijn identiteit niet bewijst terwijl hij ter staving van zijn identiteit diverse documenten overmaakte met name een identificatiedocument uitgaande van de 'Nigeria Union of Journalists' waarop o.a. een pasfoto is aangebracht, diverse brieven van het advocatenkantoor MWALA, NWANEGBO & C/ en een beëdigde verklaring afgelegd op 14 november 1986 in een rechtbank in Nigeria;
2. dat ten tweede de vermelding in de bestreden beslissing dat hij geen stuk kan bijbrengen dat aantoont dat hij als journalist bedrijvig is geweest eveneens foutief is, daar hij wel degelijk terzake documenten heeft voorgelegd met name het identificatiedocument uitgaande van de 'Nigeria Union of Journalists' en de brieven van het advocaten- kantoor MWALA, NWANEGBO & C/, dat met de brief van 1 juni 1992 die rechtstreeks door dit advocaten-kantoor werd verzonden naar het Commissariaat-generaal geen rekening werd gehouden, dat hij alle nodige gegevens omtrent zijn werkgever, de Star Printing and Publishing Company in ENUGU, overmaakte zodat men in de mogelijkheid verkeerde om een en ander te verifiëren bij zijn voormalige werkgever;
3. dat ten derde door de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij evenmin een begin van bewijs aangaande zijn reisweg bijbrengt en hij zelfs de naam of de nationaliteit van het schip dat hem naar België zou gebracht hebben niet kent, dat hij immers op de vlucht is geslagen en met de papieren die hij van een zeeman had gekregen aan boord van het schip kon geraken, doch deze documenten nadien diende terug te geven, zodat hij hiervan niet meer in het bezit is, dat het feit dat hij niet in het bezit van reisdocumenten is geen reden is om te weigeren hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen te meer daar nergens in de Conventie van Genève wordt gesteld dat een kandidaat-vluchteling identiteits- of reisdocumenten dient voor te leggen;
4. dat ten vierde de bestreden beslissing onjuist is waar deze stelt dat zijn relaas ongeloofwaardig is daar hij op het Commissariaat-generaal stelde de hem gevraagde tekst een week na de opdracht te

hebben overhandigd aan de militairen, terwijl hij ter zitting voorhiel deze tekst reeds na een dag te hebben afgegeven, dat er immers terzake geen enkele tegenstrijdigheid bestaat daar hij op het Commissariaat-generaal verklaarde de tekst gedurende de derde week van januari te hebben overhandigd, wat overeenkomt met de verklaring dat hij de opdracht overhandigde op 16 januari 1992, dat hij zich trouwens geenszins kan herinneren ooit gesteld te hebben dat hij de tekst op 16 januari 1992 heeft afgegeven";

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord opwerpt dat het eerste middel niet-ontvankelijk is, "nu verzoeker zich (...) ertoe beperkt de beoordeling van de Vaste Beroepscommissie van de feitelijke toedracht van de zaak en van de bewijskracht van de door hem afgelegde verklaringen te betwisten";

Overwegende dat met verzoeker moet worden vastgesteld dat in het eerste middel de juistheid van de motieven van de bestreden beslissing aan de orde is; dat dwaling in de motieven, een rechtmatigheidsbezwaar is dat tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort; dat de exceptie van onontvankelijkheid dient te worden verworpen;

Overwegende dat blijkens de bestreden beslissing aan de brief van de "Nigeria Union of Journalists" en aan de brieven van het Nigeriaans advocatenkantoor geen bewijswaarde kan worden toegekend; dat deze stukken als bewijs van verzoekers identiteit dan ook niet in aanmerking kwamen; dat de zogenaamde "age declaration" van 14 november 1986 niet

als een identiteitsbewijs kan worden aangemerkt; dat dit stuk immers niet door een derde, maar door belanghebbende zelf werd opgesteld; dat de registratie van de verklaring door een rechtbank hieraan geen afbreuk doet; dat verzoeker niet aantoonde dat de redenen waarom de door hem voorgelegde stukken als niet-bewijskrachtig worden verworpen, - enerzijds de gebrekkige opmaak en anderzijds het gesolliciteerd karakter-, foutief zijn; dat wat over de brieven van 6 en 21 mei 1993 van het Nigeriaans advocatenkantoor wordt gezegd, uiteraard ook geldt voor de brief van 1 juni 1992, uitgaand van hetzelfde kantoor, met name dat hij wegens zijn duidelijk gesolliciteerd karakter niet in aanmerking kan worden genomen; dat wat zijn werkgever betreft, verzoeker zich ertoe beperkte, naam, adres en telefoonnummer mee te delen; dat met deze gegevens, hij geenszins het bewijs aanbrengt dat hij daadwerkelijk als journalist actief is geweest; dat noch de vlucht van verzoeker, noch het feit dat hij hierbij valse documenten heeft gebruikt van aard zijn te verklaren waarom hij onwetend is nopens de naam en de nationaliteit van het schip, dat hem naar België heeft gebracht, en nopens de havens die tijdens de reis werden aangedaan; dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoeker, ondervraagd omtrent zijn reisweg, enkel kon meedelen dat hij op 15 maart 1992 per boot in Lagos was vertrokken, om op 7 april 1992 in Antwerpen aan te komen; dat ook nadat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het zeer summier karakter van deze informatie had gewezen, verzoeker in gebreke bleef zijn vluchtroute nauwkeuriger te beschrijven; dat de ontstentenis van een begin van bewijs omtrent de reisweg niet het enig motief is van de bestreden beslissing; dat het niet verstrekken van controleerbare gegevens betreffende de gevolgde vluchtroute door de Vaste Beroepscommissie mede in

aanmerking kon worden genomen om tot het ongeloofwaardig karakter van het aangebracht relaas te concluderen; dat in de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gesteld dat betrokkene "op 15 januari 1992 werd benaderd door twee vroegere vrienden" en dat "hij een week later de tekst aan de militairen gaf"; dat indien zijn verklaring zodoende niet volledig correct was weergegeven verzoeker dit tijdens de beroepsprocedure had kunnen meedelen, doch op het betreffend punt werd de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in het minst bekritiseerd of genuanceerd; dat zijn verklaring ter terechtzitting dat hij de speech reeds de volgende dag -dit is op 16 januari 1992- aan zijn opdrachtgevers gaf, wat deze datum betreft, volledig haaks staat, op het door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen samengevat relaas; dat waar verzoeker zijn antwoord ter zitting poogt te ontkennen, er dient op gewezen te worden dat dit is opgenomen in de geschreven beslissing van het rechtscollege, welk stuk een authentieke akte is; dat als dusdanig deze verklaring dan ook moet worden geacht met de werkelijkheid overeen te stemmen; dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel doet gelden dat de bestreden beslissing onafdoende is gemotiveerd, doordat niet werd geantwoord op verschillende door hem ingeroepen argumenten, dat hij in zijn verzoekschrift in beroep uitvoerig heeft geargumenteed met betrekking tot de gevolgde reisweg en het gebrek aan documenten daaromtrent, dat hij steeds heeft aangehaald dat hij niet enkel werd gezocht omwille van zijn deelname aan het schrijven van de tekst met betrekking tot de staatsgreep, doch tevens omwille van zijn anti-

regeringsgezinde ideeën en zijn deelname aan demonstraties tegen de regering, dat hij bovendien steeds heeft verklaard dat hij ook gevaar liep omwille van zijn etnische afkomst -hij behoort tot de etnische groep Ibo-, dat hiermee geen rekening werd gehouden en zijn aanvraag enkel werd beoordeeld uitgaande van de feiten met betrekking tot de geplande staatsgreep;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de vereiste tot motivering tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom hem het statuut van vluchteling niet wordt toegekend, dat de Commissie haar beslissing voldoende heeft gemotiveerd, daar ze geen enkele twijfel laat bestaan over de gronden van afwijzing van het asiolverzoek, en dat de motiveringsplicht niet meebrengt dat alle stukken van het dossier moeten worden besproken;

Overwegende dat de in de beroepsakte ter zake gegeven uitleg (zijn vlucht en het gebruik van valse documenten) hoe dan ook niet van aard was, de gebrekkige kennis van de reisweg te verklaren (zie eerste middel); dat zo verzoeker in het beroepschrift melding maakte van zijn deelname aan demonstraties en van zijn etnische afkomst, dit was om aan te tonen dat hij aan de poging tot staatsgreep niet enkel "uit carrièrematige overwegingen" had meegewerkt -zoals door de Commissaris-generaal was overwogen-, maar ook omwille van de eigen anti-regeringsgezinde overtuiging; dat de initiële asielaanvraag van verzoeker uitsluitend was gesteund op zijn vrees voor vervolging wegens deelname aan een mislukte staatsgreep begin 1992; dat andere vluchtmotieven (o.m. de etnische afkomst) tijdens de asielprocedure niet werden ingeroepen, zoals blijkt uit het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en uit het formulier

van het Commissariaat-generaal dat hijzelf heeft  
ingevuld; dat het tweede middel niet gegrond is,

**B E S L U I T :**

**Artikel 1.**

Het beroep wordt verworpen.

**Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen december 1900 negenennegentig, door :

|                  |                       |
|------------------|-----------------------|
| de HH. D. MOONS, | wnd. kamervoorzitter, |
|                  | staatsraad,           |
| M. MILOJKOWIC,   | toegevoegd griffier.  |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. MILOJKOWIC.**

**D. MOONS.**

**ENDFIELD**